

Arrest

nr. 129 087 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 waarbij wordt geweigerd een gunstig gevolg te geven aan het verzoek om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2008 werd verzoekster in het bezit gesteld van een B-kaart, afgeleverd te Antwerpen, geldig tot 20 maart 2013.

Op 14 januari 2011 werd zij van ambtswege afgevoerd.

Op 27 juni 2011 werden door het betrokken gemeentebestuur instructies gevraagd om verzoekster opnieuw in te schrijven. Op 1 juli 2011 werden de instructies overgemaakt, doch deze werden nooit uitgevoerd wegens een negatieve politiecontrole en omdat verzoekster zich niet meer had aangemeld.

Op 19 september 2012 werd er een nieuwe vraag tot herinschrijving gedaan.

Op 22 januari 2013 werd er een fax overgemaakt met een schoolattest waarin gesteld werd dat verzoekster lessen heeft gevolgd van 30 mei 2011 tot 21 november 2013.

Op 26 september 2013 werd de beslissing genomen waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan het verzoek om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Na grondig onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek. Op het ogenblik van haar aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in haar dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.”

Op 20 maart 2014 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op: *“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;”*.

Verzoekster betoogt als volgt na uitgebreide theoretische beschouwingen over de geschonden geachte bepalingen en beginselen waarin ook de hoorplicht aan bod komt:

“De bestreden beslissing is zeer summier gemotiveerd zonder dat er wordt gespecificeerd waarom juist er een weigeringsbeslissing werd genomen.

Nergens uit de bestreden beslissing kan men afleiden met welke de door verzoekster voorgelegde documenten men rekening heeft gehouden om de bestreden beslissing te nemen.

Men kan niet zomaar melden dat verzoekster niet in het bezit was een geldige verblijfsvergunning om de weigeringsbeslissing te nemen want dat was ook de reden waarom verzoekster een nieuwe identiteitskaart voor vreemdelingen heeft aangevraagd.

Verzoekster begrijpt niet op basis waarvan men een beslissing heeft genomen.

De vermelding van de wettelijke basis is niet afdoende zolang men de wettelijke artikelen niet kan koppelen aan de feitelijke constellatie waarin de verzoekster zich bevindt.

Verwerende partij meldt dat de wettelijke basis voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund is op artikel 19 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8.10.1981. De vermelding van de voormelde artikelen laat verzoekster niet toe om de precieze redenen van de bestreden beslissing te begrijpen aangezien verwerende partij zeer kort door de bocht door geen enkele specifieke reden op te geven om de bestreden beslissing te begrijpen.

Men kan gewoonweg uit de bestreden beslissing niet afleiden waarom men de weigeringsbeslissing heeft genomen.

Aangezien de weigeringsbeslissing een dermate ernstig effect heeft op de economische en sociale situatie heeft verwerende partij als administratieve overheid ook de verplichting om verzoekster de redenen van de bestreden beslissing te doen begrijpen.

De draagwijdte van de bestreden beslissing is zo verregaand met dien verstande dat haar verblijf in België ervan afhangt. Het gaat in casu om terug in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart en niet hoegenaamd om een nieuwe procedure voor een verblijf

Het gegeven dat verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft betekent niet dat verwerende partij de bestreden beslissing niet omstandig dient te motiveren.

De aangehaalde motieven dragen de bestreden beslissing gewoonweg niet.

In casu is de bestreden beslissing van 26.9.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan

oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. infine).

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden”.

2.2. Verzoeksters theoretische beschouwingen aangaande het rechtszekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, hoorplicht en redelijkheidsbeginsel tonen daarvan geen schending aan. Verzoekster laat na in concreto uit te leggen hoe de bestreden beslissing deze beginselen schendt. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Kernbetoog van verzoekster is dat de bestreden beslissing te summier gemotiveerd is om te kunnen begrijpen waarom er juist een weigeringsbeslissing getroffen werd.

2.5. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing duidelijk naar het gegeven dat verzoekster niet meer in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning. Zij verwijst vervolgens naar de toepassing van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die het recht op terugkeer behelzen op grond waarvan een herinschrijving in de bevolkingsregisters kan worden verkregen. Hiermee geeft de verwerende partij duidelijk aan dat verzoekster niet kan genieten van het recht op terugkeer in het Rijk, zoals geregeld in voormelde bepalingen, aangezien de conditio sine qua non van dit recht op terugkeer, namelijk het bezit van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning, in casu niet vervuld is, wat verzoekster ook niet betwist. Verzoekster acht de verwijzing naar voormelde bepalingen niet afdoende, vindt de motieven niet draagkrachtig en bestempelt de handelwijze van verwerende partij als “kort door de bocht”, maar deze overtuiging noch de uitgebreide theoretische beschouwingen aangaande de formele motiveringsplicht kunnen afbreuk doen aan het gegeven dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd is.

Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA